

Tuomiolauselma

Euroopan unionin kansalaisten ja heidän perheenjäsentensä oikeudesta liikkua ja oleskella vapaasti jäsenvaltioiden alueella, asetuksen (ETY) N:o 1612/68 muuttamisesta ja direktiivien 64/221/ETY, 68/360/ETY, 72/194/ETY, 73/148/ETY, 75/34/ETY, 75/35/ETY, 90/364/ETY, 90/365/ETY ja 93/96/ETY kumoamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/38/EY 24 artiklaa ja sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta 29.4.2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004, sellaisena kuin se on muutettuna 9.12.2010 annetulla komission asetuksella (EU) N:o 1244/2010, 4 artiklaa on tulkittava siten, etteivät ne ole esteenä jäsenvaltion lainsäädännölle, jonka mukaan oikeutta tiettyihin asetuksen N:o 883/2004 70 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuihin erityisiin maksuihin perustumattomiin rahaetuksiin, jotka on lisäksi katsottava direktiivin 2004/38 24 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuiksi sosiaaliavustuksiksi, ei ole sellaisilla muiden jäsenvaltioiden kansalaisilla, jotka ovat direktiivin 14 artiklan 4 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna kaltaisessa tilanteessa, vaikka tällaiset etuudet taataan samassa tilanteessa oleville vastaanottavan jäsenvaltion kansalaisille.

(¹) EUVL C 142, 12.5.2014.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 17.9.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt College van Beroep voor het bedrijfsleven – Alankomaat) – KPN BV v. Autoriteit Consument en Markt (ACM)

(Asia C-85/14) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Sähköiset viestintäverkot ja -palvelut — Yleispalvelu ja käyttäjien oikeudet — Direktiivi 2002/22/EY — 28 artikla — Mahdollisuus käyttää numeroita ja palveluja — Muut kuin maantieteelliset numerot — Direktiivi 2002/19/EY — 5, 8 ja 13 artikla — Kansallisten sääntelyviranomaisten toimivalta — Hintavalvonta — Puhelujen kauttakulkupalvelut — Kansallinen säännöstö, jossa asetetaan puhelujen kauttakulkupalvelujen tarjoajille velvollisuus olla soveltamatta muihin kuin maantieteellisiin numeroihin soitettuihin puheluihin korkeampia hintoja kuin maantieteellisiin numeroihin soitettuihin puheluihin — Yritys, jolla ei ole huomattavaa markkinavoimaa — Toimivaltainen kansallinen viranomainen)

(2015/C 371/11)

Oikeudenkäyntikieli: hollanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

College van Beroep voor het bedrijfsleven

Pääasian asianosaiset

Valittaja: KPN BV

Vastapuoli: Autoriteit Consument en Markt (ACM)

Tuomiolauselma

1) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että siinä sallitaan toimivaltaisen kansallisen viranomaisen asettaa pääasiassa kyseessä olevan kaltainen, yleispalvelusta ja käyttäjien oikeuksista sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen alalla 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/22/EY (yleispalveludirektiivi), sellaisena kuin se on muutettuna 25.11.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/136/EY, 28 artiklaan perustuva hintavelvollisuus lopetettavaksi muihin kuin maantieteellisiin numeroihin soittamista unionissa koskevan esteen, joka ei ole luonteeltaan tekninen vaan joka johtuu sovelletuista hinnoista, ilman että olisi suoritettu markkina-analyysi, josta ilmenee, että kyseessä olevalla yrityksellä on huomattava markkinavoima, jos tällainen velvollisuus muodostuu toimenpiteestä, joka on tarpeellinen, jotta loppukäyttäjillä on mahdollisuus saada palveluita käyttäen muita kuin maantieteellisiä numeroita unionissa.

Kansallisen tuomioistuimen tehtävänä on tarkistaa, että tämä edellytys täyttyy ja että hintavelvollisuus on objektiivinen, avoin, oikeasuhteinen, syrjimätön, todetun ongelman luonteeseen perustuva ja sähköisten viestintäverkkojen ja -palvelujen yhteisestä sääntelyjärjestelmästä 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/21/EY (puitedirektiivi), sellaisena kuin se on muutettuna 25.11.2009 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2009/140/EY, 8 artiklan tavoitteisiin nähden perusteltu ja että direktiivin 2002/21, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/140, 6, 7 ja 7 a artiklassa säädettyjä menettelyjä on noudatettu.

- 2) Unionin oikeutta on tulkittava siten, että jäsenvaltio voi säätää, että muu kansallinen viranomainen kuin yleisesti uuden säännösten soveltamisesta vastaava kansallinen sääntelyviranomainen asettaa pääasiassa kyseessä olevan kaltaisen direktiivin 2002/22, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/136, 28 artiklan mukaisen hintavelvollisuuden, edellyttäen, että tämä viranomainen täyttää direktiivissä 2002/21, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/140, säädetty toimivallan, riippumattomuuden, puolueettomuuden ja avoimuuden edellytykset ja että sen tekemiin päätöksiin voidaan tehokkaasti hakea muutosta osapuolista riippumattomalta muutoksenhakuelimeltä, mikä kansallisen tuomioistuimen on tutkittava.

(¹) EUVL C 151, 19.5.2014.

Unionin tuomioistuimen tuomio (ensimmäinen jaosto) 16.9.2015 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Intellectual Property) – Yhdistynyt kuningaskunta) – Société des Produits Nestlé SA v. Cadbury UK Ltd

(Asia C-215/14) (¹)

(Ennakkoratkaisupyyntö — Tavaramerkit — Direktiivi 2008/95/EY — 3 artiklan 3 kohta — Käytön perusteella syntyvän erottamiskyvyn käsite — Kolmiulotteinen tavaramerkki — Neljästä rivistä koostuva suklaapäällysteinen vohvelikeksi Kit Kat — 3 artiklan 1 kohdan e alakohta — Tavarantoiminnasta muodosta ja teknisen tuloksen saavuttamiseksi välttämättömästä tavarantoiminnasta muodostuva merkki — Tekniseen tulokseen sisältyvä valmistusprosessi)

(2015/C 371/12)

Oikeudenkäyntikieli: englanti

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Intellectual Property)

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Société des Produits Nestlé SA

Vastapuoli: Cadbury UK Ltd

Tuomiolauselma

- 1) Jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/95/EY 3 artiklan 1 kohdan e alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä sellaisen merkin rekisteröimiselle tavaramerkiksi, joka muodostuu tavarantoiminnasta sellaisesta muodosta, joka koostuu kolmesta olennaisesta piirteestä, joista yksi seuraa tavarantoiminnasta muodosta ja muut kaksi piirrettä ovat välttämättömiä teknisen tuloksen saavuttamiseksi, kuitenkin sillä edellytyksellä, että vähintään yhtä tässä säännöksessä mainittua rekisteröinnin estettä voidaan soveltaa täysimääräisesti kyseiseen muotoon.